

Számadás

Lapunk XXIV. évfolyamának egyes számai egy-egy egyházi évet képviselnek: a polgári időszámítás szerint 2016/2017-től 2019/2020-ig. Nagy múltú folyóiratoknál világháborús években történt ilyesmi, s nem a látszat kedvéért, hanem a folyamatosság akarásának kifejezéséeként: ha kisebb is a terjedelem, ha nagy is a csúszás, megvan a folytatás ígérete. A megingás okairól a Magyar Egyházzenei Társaság fórumain volt szó. A legfontosabb közülük a kommunikáció, az információszerzés, -átadás, -tárolás digitális fordulata. Megpróbáltuk, de nem vonhatjuk ki magunkat ez alól. Vannak, vagyunk, leginkább a középkorú és annál idősebb nemzedékek, akiknek olvasási szokásai vegyessé alakultak: az elmélyült olvasás a kézbe vett, nyomtatott könyvhöz vagy folyóirathoz kötődik, de adatok gyors kereséséhez, szervezési vagy akár tudományos információk hatékonynak vélt azonnali terjesztéséhez természetesen a digitális technikához fordulunk. A fiatal nemzedékeket pedig, úgy tűnik, egyelőre nem is lehet másként elérni. Folyamatban van a folyóirat 24 évfolyamának, eme nagy szellemilelki értéknek a digitalizálása, kereshetővé, szabadon, ingyen elérhetővé tétele, minden érdeklődő nyomtathat magának saját példányt is, de a lap a legfontosabb könyvtárakban, intézményekben hagyományosan, nyomtatva is olvasható lesz, s jól teszi, aki saját példányként is a tartós és esztétikus digitálisnyomdai, bekötött alakot választja. Ám nem csak az előállítás módjában újítunk. A négy számot egyszerre, mintegy évkönyv formájában szerkesztjük, ez látszik észszerűnek, emberi erőforrásaink szűkössége miatt egyedül megvalósíthatónak. Továbbá az ismeretterjesztés, információcsere, a vita, az ötlet felülete a honlap, a blog, az ímél s hasonlók — a lap nagyobb részét a tudományos életben ma elvárt módon, dokumentált lektorálással ellenőrzött, szigorúan tudományos tanulmányok, forrásközlések fogják kitenni. Ehhez át kellett alakítanunk a szerkesztőség eddigi rendszerét is, vagyis szűkíteni kellett annak érdekében, hogy minél nagyobb számban álljanak rendelkezésre külső —vagyis nem a szerkesztők közt feltüntetett, belső— lektorok; ugyanakkor a szerkesztőbizottság tagjai iránt ma az is elvárás, hogy tudományos intézmények kötelékében (is) dolgozzanak.

Itt a helye viszont, hogy az eddigi szerkesztőbizottság tagjainak megköszönjük: nevüket adták folyóiratunkhoz —különösen az induláskor volt fontos ez—, vagy szerzőként, illetve akár csak hűséges olvasóként segítették kibontakozását. Személyesen már nem tudjuk megköszönni azoknak, akik eltávoztak közülünk — ők, elhalálkozásuk sorrendjében: Gergelyi Otmár (1995), Máté János (1998), Prőhle Károly (2005), Berki Feriz (2006), Pásztor János (2007), Raj Tamás (2010), Dobszay László (2011), Jáki Teodóz, Petrasevics Nikefor (2013), Szendrei Janka (2019), Török József (2020). Hálásan emlékezünk Láng József irodalomtörténészre (2016) is, aki a IV. évf. (1996/1997) 2. számától kezdve az Argumentum Kiadó igazgatójaként nagy szeretettel gondozta folyóiratunk nyomtatását.

A 24 — jelképes szám. A 25. évfolyammal a *Magyar Egyházzene* újabb „napja” és talán napjai kezdődnek.